

TKP'nin SESİ:

29.8.1976

30.8.1976

S.D. Bu yayınıımızda haftanın önemli olaylarıyla ilgili yorum ve yazılarımızı dinmiyeceksiniz.

Burası TKP'nin SESİ,

S.D., Ege Denizinde ~~petrol~~ petrol arama konusunda Türkiye ile Yunanistan arasında gittikçe gerginleşen durum ve sorunun Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyinde görüşülmesi Türkiye kamuoyunu, bölge halklarını, barış ve güvenlikten yana olan tüm güçleri yakından ilgilendiren olayların başında geliyor. Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi Egedeki durumla ilgili olarak 26 Ağustos 1976'da bir "Bildiri" yayınladı. Şimdi, TKP MK'nin bu "Bildiri"sini okuyoruz.

S.D., TKP MK'nin 26 Ağustos 1976 tarihli "Bildiri"si üzerine bir yorum sunuyoruz: "Ege bunalımından çıkış yolu"

-- Burası TKP'nin SESİ: S.D. Yayınımıza ~~xxxxx~~ "Yoğunlaşan grev-
lerⁱⁿ ~~xx~~ niteliği ve Tunçların tutumu" ~~xx~~ konulu yorumumuzla devam ediyoruz.

-- Burası TKP'nin SESİ! D.D., Şimdi "Kalkınma edebiyatı ve gerçekler" başlıklı yazımızı dinliyeceksiniz.

TKP'nin SESİ :

25.8.1976 Nec.

Yoğunlaşan grevlerin niteliği ve Tunçların tutumu:

Karayollarında, Sümerbanka ait işyerlerinde, Kömür işletmelerinde ve petrolle ilgili işyerlerinde çalışan işçiler "artık bıçak kemiğe dayandı" diyerek zincirleme grevlere gidiyorlar. Kamu kuruluşu olan bu işyerlerinde çalışan onbinlerce işçiyi greve zorlayan nedenler nelerdir?

Bilindiği gibi Kamu İktisadi Kuruluşlarının yöneticileri: genel müdür, müdür yardımcıları ve yönetim kademesindeki öteki kişiler hükümet tarafından atanır. Ve atanan kişiler o hükümetin yada hükümeti oluşturan partilerin politik çizgisini bu kuruluşlarda uyguluyorlar. Başka bir deyimle, kamu kuruluşları, bu yoldan, hükümetin temsil ettiği şu veya bu vurguncu grubun arpalığı durumuna getirilir

Gerici-faşist karması Demirel hükümetini oluşturan işbirlikçi partiler arasında en sert boğuşma da, kamu iktisadi kuruluşlarının ele geçirme yönetimini, dolayısıyla da bu kuruluşları temsil ettikleri sermaye gurubunun arpalığı yapma alanında oldu. Uzun süren bu boğuşma sonucunda Kamu iktisadi kuruluşlarının genel müdürlükleri AP ile MSP arasında paylaşıldı. Böylece Karayolları, Sümerbank, Kömür işletmeleri ve Petrolle ilgili kuruluşlar MSP'nin, Türkiye Demir-Çelik, Makina ve Kimya Endüstrisi Kurumu, Zirai Donatım, Şeker Fabrikaları, Demircilik Bankası gibi kurumlar da AP'nin eline geçmiştir. Demirel hükümetinin faşist kanadını oluşturan Türkeş ise Tarih, Seydişehir Alüminyum Fabrikası, Petkim, İpraş gibi işyerlerinin^e silahlı faşist komandolarını "işçi" ya da "sendikacı" adı altında sokarak bu işyerlerini komando yuvası durumuna getirmeye çalışmaktadır. Türkeşçi

faşistlerin bu işyerlerindeki işçilere, teknik eleman ve mühendislerle karşı uyguladığı ~~korkunç~~ kanlı terör, kurşunlamalar, öldürmeler ^{ze} gatelerin günlük "olağan" haberleri oldu. Bu açık faşist teröre paralel olarak, AP ve MSP'lilerce paylaşılan Kamu İktisadi Kuruluşlarında da korkunç bir kıyım, ~~baskı~~, devrimci sendikalara ~~baskı~~ saldırı, yeni yeni sarı sendika kurma girişimleri, işçileri bu sarı sendikalara zorla üye yapma, sahta üyelik fişleri düzenleme, işçilerin dini inançlarını sömürme gibi çok yönlü saldırılar giderek yoğunlaştı.

İşte Karayollarında uygulanan, Sümerbank, Kömür İşletmeleri ve petrolle ilgili işyerlerinde hazırlıkları yapılan grevlerin nedenlerinden biri budur. Ve bu işçi direnişleri, hükümetin saldırılarına, teröre, baskı ve kısımlara karşı, yani hükümetin politikasına karşı yürütüldüğü için, özü ve içeriği bakımından politiktir.

Sorunun başka bir yönü daha vardır. Bilindiği gibi, biraz önce sıraladığımız işyerlerinde çalışan işçilerin ~~çok~~ önemli bir bölümü Türk-İşe bağlı sendikaların üyesidir. Başka bir deyimle bu işyerlerinde çoğunluk sendikası Türk-İş'e bağlıdır. Yani, "partilerüstü ekonomik sendikacılık", "çalışma barışı", "sınıf uzlaşmacılığı", "~~sendikacılık~~ mücadele" evet, politik savaşa hayır" ~~sendikacılık~~ gibi burjuva ideologlarının uydurduğu tezleri işçi sınıfının sendikal hareketine dayatan, sendikal hareketi burjuvazinin kuyruğuna ~~bağlamak~~ bağlamaya çalışan, işçi sınıfının politik ve ~~ekonomik~~ sendikal birliğini baltalayan Tunç ve grubunun başında bulunduğu Türk-İş'e bağlıdır. Bu sarısendika ağalarıdır ki, aylarca işyerlerinde işçilere, sendikacılara karşı sürüp giden baskı, terör ve ~~kayamlara~~ ses çıkarmamışlardır. Üstelik Tunç, gerici hükümetin başı Demirelle geçen hafta yaptığı görüşmeden sonra "işçi haklarının geri alınması diye bir şey yoktur. İşçi ücretlerinin dondurulması

veya kısıtlanması gibi bir şey söz konusu değildir. Hükümetin ve işverenlerimizin böyle bir niyeti yoktur. Bunu konuşmaya dahi gerek yok!" diyebilmiştir. ~~Tan~~ Türk-İş yöneticilerine göre, "şimdi asıl sorun üretimi arttırmak, işçi-işveren işbirliğini, çalışma barışını sağlamaktır..."

Fakat Türk-İş tabanı, hele terörü, kıyım ve saldırıları üzerlerinde hisseden Karayolları işçileri hiç te öyle demiyorlar. "Haklarımızı alana, kıyım ve baskılar son bulana kadar direnişte kararlıyız" diyorlar. Ve ekiliyorlar "sorunlarımızla ilgilenmeyen sendika ile işçiden yana olan sendika arasında farkı da direniş sırasında daha iyi görüyoruz."

İşte bu yönüyle de Karayolları ~~xxxxxxx~~ işçilerinin grevi sendikaların, demokratik hakların genişletilmesi ve sarı sendikacılığa karşı ~~xxxxxxx~~ bir eylem niteliğini taşımaktadır.

Türk-İş yöneticileri, böylesi boyutlara ulaşan ve böylesi nite-
 likler alan işçi grevleri karşısında, tabandan gelen baskı karşısın-
 da taktik değiştiriyorlar. Türk-İş Yürütme kurulunun bu grevlerle
 ilgili son kararında " hükümet bu işyerlerinde gerekli tedbirleri
 almazsa, grevler diğer işyerlerini de kapsıyabilecek..." deniliyor.
 Ve arkasından "Ancak grevlerin hiçbir politik yönü yoktur" diye ekle-
 niyor. İşçiler, gerici faşist karması hükümetin ne gibi tedbirler
 ve alma hazırlığı yaptığını ~~aldığını~~ ~~birçok işyerinde görüyorlar~~ Tarıste, Seydişehirde ve şimdi
 ve Karayollarında görüyorlar. İşçiler aynı zamanda grevlerinin amacı
 nı da açıkça ortaya koyuyorlar: Karayollarında kıyıma, zorbalığa,
 din sömürücülüğüne, işçi çıkarmalarına son! Sendikal ve demokratik
 haklara ~~son~~ ^{aldırı son bulmalıdır.} Hükümetin baskı ve zorbalık politikasını ^{İşletme içinde uygulayan} yürüten müdür
 ve müdür yardımcılarına hayır!

TKP'nin SESİ :

24.8.1976 Nec.

Kalkınma edebiyatı ve gerçekler

Demirel ve ortakları, tekelci, gerici basın ve faşist Karataş-
ın elindeki TRT, Türkiye'nin ekonomik durumu üstüne bir yalan kampan-
yasına giriştiler. Bunlar, yalan söyleme yarışını sürdürüyorlar. Demir-
el, bundan tam 17 ay önce temeli atılan bir fabrikanın ikinci kez
temelini atarken "trilyonluk yatırım projelerinden" söz etti. Demir-
el'den aşağı kalmıyan Erbakan da, 200 fabrikadan, 100 bin tanktan,
motordan dem vurdu. Ticaret bakanı Başol, Maliye bakanı Ergenekon
da, dilin kemiği yok" deyip, biri ihracatın artacağını, öteki de enflas-
yonun, fiyat artışlarının önleneyeceği mavalım savurdular. 1930'lar
Almanya'sının "Göbels Radyosu"nu andıran Karataşın TRT'si, bu yalan
şampiyonlarının demeçlerini sürekli yayıyor.

Yalancımın mumu yatsıya kadar yanar, derler. Demirellerin, Erba-
kanların sözünü ettikleri, "temellerini attıkları" fabrika ve tesis-
lerin ne projeleri var, ne de kalkınma programlarında yer almıştır.
Basında yayınlanan somut belgeler Demirellerin yalanlarını açığa
vuruyor. Kurulacak trilyonluk fabrikaları bırakın, kuruluşmuş ağır
sanayi niteliğindeki tesisler, özellikle Demir-Çelik Fabrikaları
bugün yarı kapasiteyle çalışmaktadır. Bunun somut örneği, komşumuz
Sovyetler Birliğinin parasal, teknik ve teknolojik yardımıyla kuru-
lan ve geçen yılın sonlarında üretime geçen İskenderun 3. Demir-Çelik
tesisleridir. Hükümetin, bir avuç büyük demir tüccarının çıkarı doğ-
rultusundaki tutumu yüzünden İskenderun Demir Çelik Kombinası bir
yıldan beri yarı kapasiteyle çalışmaktadır. Üretime açılan iki yük-
sek fırından biri kok kömürü yokluğundan üretim yapamamaktadır.

Sadece bu nedenle ülke ekonomisi günde yaklaşık 10 milyon lira zarar ediyor. Durum böyleyken Demirel hükümeti, İskenderun 3. Demir-Çelik Fabrikasının genişletilmesini, yani iki yüksek fırın daha kurulup kapasitenin 2,2 milyon tona çıkarılmasını baltalıyor. Bu konuda Sovyetler Birliği ile 1975 yılın ^{mayıs} ayında yapılan anlaşmayı uygulamaz hale getiriyor. Bilindiği gibi bu anlaşmayla ~~Demir~~ İskenderun Demir-Çelik Fabrikalarının üretim kapasitesinin 2,2 milyon tona çıkarılması ve bunu sağlayacak üçüncü ve dördüncü yüksek fırının 1976 yılı sonuna kadar kurulması öngörülüyordu. Bu anlaşmanın altına imzasını atan Demirel hükümeti şimdi bu anlaşmanın ilkelerini çiğniyerek kapasitenin 3,2 milyon tona çıkarılması şartını koşuyor. Sovyetler Birliği ve Demir-Çelik Fabrikasında çalışan yerli uzmanlarımız ~~xxx~~, fabrikanın kuruluş biçimiyle, teknik olanaklarıyla bunun gerçekleşmesini imkansız bulmaktadırlar.

Çünkü, ~~3,2~~ 3,2 milyon ton kapasiteye bugünkü tesislerde ulaşmak, fabrikamın bir anlamda "yeniden yapımını" gerektirmekte, teknik olarak fabrikamın tüm araç, gereç, bölüm malzemenin büyütülmesi zorunluğu doğmakta, bu da anlaşmaya aykırı bulunmaktadır. Başka bir deyimle Demirel hükümeti olanak dışı, ~~xxx~~ gerçekleşmesi şu dönemde mümkün olmayan, hem de anlaşmaya aykırı olan şartlar ileri koşmakla bir yandan Sovyet-Türk ekonomik ve teknik işbirliği anlaşmalarını ~~çığnemekte~~, diğer yandan da İskenderun Demir-Çelik Kombinasının kısa bir dönem içinde genişletilmesini, ~~ikincik~~ üçüncü ve dördüncü yüksek fırınların kurulmasını engelliyor.

Bu durum, büyük demir tüccarlarımın işine yaramaktadır. Demirel hükümeti, ^{bugünkü tüccarın yarattığı} demir darlığını ileri sürerek bu tüccarlara dışardan demir ithal etme izni veriyor. Demir-çelik fiyatlarımın sürekli artması bu tüccarların kasalarını dolduruyor.

Demirellerin, dillerinden düşürmedikleri kalkınma edebiyatının, ~~Bazı~~ İskenderun Demir Çelek Tesislerinde döndürülen dolapların ardında işte bu bir avuç vurguncunun çıkarları yatmaktadır.

Yurdumuzun bugünkü düzeyden ileriye doğru sıçraması, daha hızlı tempolarla endüstrileşmesi için, şüphesiz, büyük olanaklar vardır. Ama bu olanakları harekete geçirebilmek için herşeyden önce emperyalizmin sömürü ağından kurtulmak, ekonomik bağımsızlık, toplumsal ilerleme yolunu tutmak, sosyalist ülkelerle karşılıklı faydaya dayalı ilişkileri geliştirmek gerekiyor. ^{Gelişmiş} Kapitalist ^{nan} ve diğer ülkelerle ^{ekonomik yönlü} ~~ekonomik~~ ekonomik, teknik ve ticari anlaşmalar imzalanırken eşit halkılık ilkeleri ve yurdumuzun ulusal çıkarları titizlikle gözetilmelidir. Bu ise bir politik iktidar sorunudur. İşçi sınıfının öncünün lüğünde ulusal, demokratik güçlerin iktidarı ele almasıyla, yurdumu

her bakımdan gelişmesinin ~~engelli~~ destekliyen engeller de yıkılabilir. Gerçek bir endüstrileşme sağlanabilir.

TKP, ülkemizin kalkınması, halkımızın yoksulluktan, pahalılıktan kurtulması, işsizliğin giderilmesi, yapılacak köklü dönüşümlerle, emperyalizme ve bugünkü düzene, hükümete karşı bütün demokratik güçlerin birlikte yürüttüğü savaşla sıkı sıkıya bağlı olduğu görülmektedir.

Ege bunalımından "Çıkış Yolu"

TKP MK, Egedeki bunalımla ilgili bir bildiri yayınladı. 26.Ağustos.1976 tarihli bu bildiri Ege sorunun ^{un} her iki ülke ve dünya barışının çıkarları gözetilerek nasıl çözüleceğini açıklıyor. Bunalımda, NATO'nun emperyalizmin ve işbirlikçi burjuva hükûmetinin rolünü gösteriyor. Ve işçi sınıfının, emekçilerin, tüm ilerici barışçıl, demokrat ve yurtsever güçlerin önüne ^{dünya} barış uğrunda savaşı görevini koyuyor.

TKP MK'nin bildirisi, haklı olarak, bugünkü gerginliğin yığınların dikkatini saptırıcı rolüne de işaret ediyor. Başbakan Demirel'in yurt ülçüsünde giriştiği yoğun propaganda gezilerinde harp psikozunun nasıl gerginliğin yararına işlediği açıkça görülüyor. Demirel hükûmeti bugüne kadar izlediği aşırı gerici politikanın sonucu

ytirdiği mevzileri// şovenizmi körükleyerek yeniden ele geçirmek istiyor. "Kamu oyunu, halkı, ulusal, demokratik, anti-emperyalist yönlerden, savaşımdan başka yönlerle çevirmeye" çalışıyor.

TKP'ne göre, gerici-faşist karması hükümetin gerginliği körüklemekten amacı "gelişen ulusal bağımsızlık, demokrasi hareketini, özellikle işçi hareketini durdurmak, frenlemek, işçi sınıfının sendikal politik haklarını budamak, faşizme daha kolay tırmanmak, DGM'leri dayatmak ve yeni bir sıkıyönetime gitmektir." Bu öngörüler, son dönemdeki somut olaylardan çıkarılıyor. Türk büyük burjuvazinin en son 26.Ağustos toplantısı ile ortaya koyduğu sendikal harekete, işçi sınıfına düşmanlık politikası, bu gerginlik ortamında, işçi sınıfına sözde "ulusal birliği güçlendirme" demagojisi ile dayatılmak isteniyor. Demirel hükümeti, bu ortamdan yararlanarak, TBMM'ni

olağanüstü toplantıya çağırmayı, DGM'lerini yeniden yasalaştırmayı plânladığını kendi ağzıyla açıklıyor.)

Temelinde ABD emperyalizminin, petrol ve silah tekellerinin çıkarları sonucu doğan Ege bunalımından, Türk işbirlikçi burjuvazinin elde etmek istediği kazançlar esas olarak iç politikayla ilgilidir. Faşizme tırmanışın bir parçasıdır ve hiç bir ulusal çıkarı ~~karşı~~ gözetmemektedir. O nedenle TKP, en azından ülkemiz bakımından, sorunun köklü çözümünü de esas olarak iç politikada görüyor."TKP, bugünkü hükümetin ve onun arkasında duran yerli yabancı egemen çevrelerin bütün ulusal sosyal sorunlarımız için olduğu gibi, Ege sorununun da çözümlemenin, sınıfsal ve zümresel, halk düşmanı politikasına ters düştüğüne, bundan ötürü de Türkiye ve Yunanistan halklarının çıkarlarına uygun bir çözüm yoluna gitmeyeceğine inanmaktadır. Ancak anti-emperyalist, demokratik güçlerden kurulu bir hükümet böylesi bir çözüm

NATO'cu paşaların, silahli kuvvetler gününde yayımladıkları mesajları, silahli kuvvetler gününün siyasi kararlarına uygun hareket etmeye hazırdır biçiminde söylüyor. Bunu doğrudan doğruya.

yolunu bulabilir. Demokratik, anti,,-emperyalist halkçı bir iç politika, barışçı bir dış politika uygulayabilir."

Demokratik, anti-emperyalist, halkçı bir iç politika izlemek kouluyla sonuna kadar barışçı bir dış politika izlemenin mümkün olacağı görüşü bugünkü politik durumda özel bir önem taşıyor. Özellikle demokratik özgürlükler uğrunda savaştığını söyleyen ulusal ve küçük burjuva çevrelerinin, şovenizme doğru eğilim göstermeleri, onların demokrasi uğrundaki savaşımaları üzerinde de haklı olarak kuşku uyandırıyor. Şovenizim eğilim düzleminde demokrasiden, faşizme doğru kaymak kaçınılmazdır. O nedenle ulusal ve küçük burjuva ilerici çevreleri kendilerini şovenizm tuzagına kaptırmamalı, //demokrasi savaşımını, barış savaşımıyla birleştirmelidirler.

TKP biryandan barış, demokrasi, bağımsızlık ve sosyal ilerleme

uğrunda, bugünkü hükûmeti alaşağı etme, ileri demokratik bir hükûmeti iş başına getirme savaşımına ara vermezken, bir yandan da, bugünkü hükûmeti barış içinde yanyana yaşama ilkelerine, Helsinki kararlarına uymaya zorluyor. TKP, hemen bugün için gerginliği silâhlı çatışmalara dönüştürmeyecek açıkça belirlenmiş bir plânformla ortaya çıkıyor: çıkar yolu gösteriyor. "Çıkar yol: Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyinin önerisini uygulamak, yani Yunanistan hükûmeti ile konuşmalara girişmek, bütün kışkırtmalara, harpçı, şovenist meydan okumalara hemen son vermek, bunalıma barışçı yollardan çözüm yolu aramaktır."